

Ha csodákra, a szavakon túli megerősítésre várunk ahhoz, hogy a helyes úton járjunk, rosszul tesszük – ez Jézus legfontosabb üzenete Lukács evangéliumának mai részletében. A prófétai szónak elégnek kell lennie. Jézus Jónásra hivatkozik és mi is felidézhetjük a jól ismert történetet: az ószövetségi próféta három napig a cethal gyomrában utazott és a kalandot sértetlenül túlélte. Ám a niniveiek nem ezért hittek neki és nem ezért tartottak bűnbánatot, nincs okunk azt hinni, hogy bármit is tudtak volna az előzményekről. Amikor Jónás megkapta a feladatot Istentől, hogy menjen Ninivébe és figyelmeztesse az ott lakókat a helyes útra, szavai elegendőnek bizonyultak.

Jézus tehát azt mondja, hogy aki többet, mást, csodát vár, az csak a lelkiismeretét igyekszik elnémítani. Nagyon nehéz nem visszaütni. Sokszor nehéz adni. Még nehezebb felismerni, mi a felesleg és azon túl is adni. Nem könnyű szolgálni, félretenni saját vágyainkat, elnémítani ambícióinkat, büszkeségünket. Van, hogy teher odafordulni a szenvedőhöz, a megtörthöz, a beteghez. Bajos megtalálni, hol és kinek segíthetünk. De közelebb is tekinthetünk: nehéz a hozzánk legközelebb állókkal türelmesnek maradni, nehéz nem a kisebb ellenállás irányába menni, legyen szó önfejlesztésről, szórakozásról vagy házimunkáról.

„Mi közöm nékem a világ bűnéhez? / Az én lelkem csak nyugodalmat éhez. / Az Isten gondja és nem az enyém: / senki bajáért nem felelek én” – mondja Jónás Babitsnál (Jónás könyve). Aztán persze kénytelen belátni, hogy a világ baja bizony az ő baja is. Vajon mi is belátjuk? Csodajelekre mindenestre nem várhatunk.

Végh Veronika, Budapest